

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 767/23
16.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Татјане Обренчевић и Ивана Илића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Андријана Стефановски, адвокат из Београда, ул. Дунавска бр. 40, против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Ђокић, адвокат из Београда, улица Симе Игуманова бр. 2 и ВВ из ..., чији је пуномоћник Немања Рубеж, адвокат из Београда, улица Кнеза Милоша бр. 44, ради дуга, одлучујући о жалбама тужених изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П.бр. 5846/19 од 12.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужених као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П.бр. 5846/19 од 12.10.2022. године у делу става првог изреке којим су тужени **ОБАВЕЗАНИ** да тужиоцу исплате износ од 73.767,00 евра на име главног дуга са каматом утврђеном на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС почев од 12.08.2019. године па до коначне исплате, док се у преосталом делу става првог изреке пресуда **ПРЕИНАЧУЈЕ** тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев за исплату камате на износ главног дуга почев од 08.03.2018. године до 11.08.2019. године, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у делу става другог изреке пресуде Вишег суда у Београду П.бр. 5846/19 од 12.10.2022. године у погледу камате, тако што се обавезују тужени да тужиоцу на досуђењу износ трошкова од 340.438,00 динара исплате законску затезну камату почев од дана наступања извршности одлуке, па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа ове пресуде, а захтев за камату од пресуђења до извршности пресуде се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ВВ из ... за досуђење трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П.бр. 5846/19 од 12.10.2022. године ставом првим усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезани тужени ББ из ... и ВВ из ... да тужиоцу исплате износ од 73.767,00 евра на име главног дуга, са припадајућом каматом утврђеном на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС почев од 08.03.2018. године па до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове поступка у износу од 340.438,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Благовременим жалбама тужени су наведену пресуду побијали из свих законских разлога. Тужени ВВ је опредељено тражио трошкове другостепеног поступка.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 ЗПП и одлучио као у изреци из следећих разлога.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из одредбе члана 374 став 2 тачка 12 истог закона, јер је пресуда јасна, непротивречна и садржи довољне разлоге о битним чињеницама, тако да иста може да се испита.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су почетком 2017. године постигли усмени договор о томе да тужилац туженима позајми новац ради отварања угоститељског објекта. Сходно наведеном договору, тужилац је туженима у више наврата позајмљивао новчане износе. Дана 14.11.2017. године парничне странке су закључиле Уговор о регулисању међусобних права и обавеза, који је оверен код Јавног бележника ..., под бројем УОП-II: 5944-2017. Наведеним уговором је констатовано да је АА, овде тужилац, предао ББ и ВВ, овде туженима, новац у износу од 73.767 евра, те уговорено да ће тужени наведени износ исплатити тужиоцу у ратама, почев од 07.02.2018. године до 07.03.2023. године, у динарској противвредности по средњем курсу на дан плаћања, на начин и у појединачним износима ближе наведеним у члану 2 уговора. Такође, уговорне стране су се сагласиле да уколико ББ и ВВ не уплате две доспеле узастопне рате, АА може отказати уговор и захтевати поред доспелих и недоспеле рате. Иако су се наведеним уговором обавезали да тужиоцу врате позајмљени новац, тужени то нису учинили и након упућене опомене пред утужење, а која чињеница је током поступка била неспорна међу парничним странкама.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби члана 17, 277, 305, 324, 557 – 559 Закона о облигационим односима нашао да је тужбени захтев тужиоца основан, због чега је усвојио тужбени захтев као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Овакву одлуку првостепеног суда у свему као правилну и на закону засновану у

погледу обавезе тужених да тужиоцу врате износ главног дуга, у свему као правилну и на закону засновану прихвата и овај суд, као другостепени, а њена правилност наводима жалбе тужениг није доведена у сумњу.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд је све доказе оценио правилном применом одредбе чл. 8 ЗПП, оцена доказа је образложена, те су и наводи жалбе тужених којима се оспорава утврђено чињенично стање неосновани.

Међу странкама је током поступка било неспорно да је тужилац, као зајмодавац, са туженима, као зајмопримцима, дана 14.11.2017. године закључио уговор о регулисању међусобних права и обавеза, којим је констатовано да је туженима на име позајмице предао укупан износ од 73.767 евра, са роком враћања закључно са 07.03.2023. године, уз право тужиоца да у случају да тужени не уплате две доспеле узастопне рате може отказати уговор и захтевати поред доспелих и исплату недоспелих рата. Из исказа парничних странака је неспорно утврђено да тужени предметни износ нису вратили тужиоцу, због чега је правилан закључак првостепеног суда да одговорност тужених за исплату наведеног износа тужиоцу има основ у неизвршењу уговором преузете обавезе. Како тужени до дана подношења тужбе у овој правној ствари, нити до закључења главне расправе, примљени новац нису вратили тужиоцу, иако им се он обраћао захтевом за враћање, то је правилан закључак првостепеног суда да је, сходно одредби чл. 17 и 557 ЗОО, тужбени захтев за исплату главног дуга основан.

Без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари су наводи жалбе туженог ВВ којима се указује да се у конкретном случају ради о усменом уговору о ортаклуку у вези са улагањем у угоститељски објекат “...” д.о.о., те да је нејасан закључак првостепеног суда да је тужени ВВ дужан да врати новац који је позајмљен за предузеће “...” д.о.о., према ком угоститељском објекту он нема никаквих обавеза, јер је свој сувласнички део истог уступио сходно Изјави од 30.01.2019. године. Ово стога, што из наведене Изјаве дате и потписане од стране туженог ВВ следи да је именовани дана 30.01.2019. године свој сувласнички део фирме “...” д.о.о. који је био 50 %, уступио у обиму удела од по 25 % ГГ и ДД, те да из послодавца излази без икаквих обавеза према “...” д.о.о. и према ГГ и ДД, те се наведена Изјава не односи на уговорни однос који је тужени ВВ, као зајмопримац, имао са овде тужиоцем, као зајмодавцем, а нарочито код чињенице да је тужени у свом исказу датом у својству парничне странке у овом поступку потврдио да предметни износ од 73.767 евра који је на име позајмице добијен од тужиоца није вратио. Из изнетих разлога правилан је закључак првостепеног суда да су тужени дужни да изврше своју обавезу онако како је преузета уговором.

Међутим, првостепени суд је погрешном применом материјалног права донео одлуку о споредној тражбини, односно камати.

Парничне странке су уговориле рок враћања зајма, уз право тужиоца да у случају да тужени не уплате две доспеле узастопне рате може отказати уговор и захтевати поред доспелих и исплату недоспелих рата. Одредбом члана 324 Закона о облигационим односима прописано је да дужник долази у доцњу када не испуни обавезу у року одређеном за испуњење. Како тужени нису исплатили ниједну рату из

уговора почевши од 07.02.2018. године, а тужилац је тек подношењем тужбе дана 12.08.2019. године захтевао испуњење уговорне обавезе, то је тужиочево потраживање, као зајмодавца, доспело даном подношења тужбе суду дана 12.08.2019. године и тужилац, као зајмодавац, има право на камату од тог дана у смислу чл. 559 и чл. 562 ЗОО у вези чл. 324 истог закона, а не како то утврђује првостепени суд од 08.03.2018. године. Стога је тужбени захтев за исплату камате на главни дуг почев од 08.03.2018. године до 11.08.2019. године одбијен, као неоснован, а пресуда у том делу преиначена.

Из изнетих разлога одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде у смислу одредби члана 390 и 394 тач. 4 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

У тужби је истакнут захтев за камату на трошкове парничног поступка од пресуђења до исплате, али како тужени не могу да падну у доцњу док се износ њихове обавезе не утврди и док не истекне рок за добровољно испуњење, захтев за камату је за период од пресуђења до извршности пресуде неоснован, те је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде на основу одредбе члана 394 тачка 4 у вези са чл. 401 тачка 3 ЗПП.

Захтев туженог ВВ за досуђење трошкове другостепеног поступка је одбијен као неоснован, имајући у виду да исти није успео у жалбеном поступку, те је одлука као у ставу трећем изреке ове пресуде донета применом одредбе члана 165 ЗПП.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић